

РЕШЕНИЕ

№ 7089

гр. София, 17.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 164 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА В. НЕДЕВА**

при участието на секретаря **ЕВА ЮЛ. ИВАНОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕРГАНА В. НЕДЕВА** Гражданско дело № 20221110141047 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са установителни искиове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 149, ал. 1, т. 3 от ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба, подадена от [***], ЕИК [***], срещу **Ж. Г. Д.**, ЕГН *****, като собственик на топлоснабден имот, находящ се в гр. София, [***], с присъединен **абонатен № [***]**, с искане за признаване за установено, че последния дължи на ищеца сумата от **2634,17 лв.**, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва от 29.11.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, сумата от **440,84 лв.**, представляваща лихва за забава за периода от 15.09.2019 г. до 20.10.2021 г., сумата от **19 лв.**, представляваща главница за ДР за периода от 01.10.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва от 29.11.2021 г., до окончателното ѝ изплащане и сумата от **4,11 лв.**, представляваща лихва за забава за периода от 01.12.2018 г. до 20.10.2021 г., за които суми има издадена заповед за изпълнение от 12.01.2022 г. по ч. гр. дело № 68166/2021 г. по описа на СРС, 164-и състав.

В исковата молба ищецът [***], ЕИК [***], поддържа, че ответника **Ж. Г. Д.**, ЕГН *****, в качеството му на собственик на топлоснабден имот, находящ се в гр. София, [***] с присъединен **абонатен № [***]**, по смисъла на 153, ал.1 от ЗЕ се явява клиент на топлинна енергия за битови нужди относно топлоснабдявания имот. Твърди се, че продажбата на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни Общи условия, които имат характер на договор между топлопреносното предприятие и потребителя, а именно одобрените ОУ, влезли в сила на 11.07.2016 г., за продажба на топлинна енергия от [***] на потребители за битови нужди, които са в сила и съответно са относими към процесния период. Поддържа, че с ОУ от 2016 г. е установено задължение за изплащане на месечните задължения в определения за това 45 дневен срок, след изтичане на срока, за който се отнасят, като обезщетение за забава се начислява само по изготвените

изравнителни сметки, в случай, че не бъдат заплатени в същия 45 дневен срок от издаване на общите фактури. Твърди, че топлоснабденият имот се намирал в сграда-етажна собственост, в която разпределението на топлинна енергия било извършвано от [***] съобразно сключения между това дружество и сградата в етажна собственост договор. Ищецът моли съда да признае за установено, че ответника му дължи заявените суми. Правният интерес от предявените иски ищецът обосновава с даденото указание от съда в разпореждане по ч. гр. дело № 68166/2021 г. по описа на СРС, 164-и състав. Претендира разноси. Ищецът е представил писмени доказателства и е поискал събиране на допълнителни такива, чрез изслушване на съдебно-техническа експертиза и съдебно-счетоводна експертиза, които да отговорят на поставени в исковата молба въпроси, касаещи топлоснабдяването и заплащането на отоплителната услуга през процесния период. Прави искане да бъде приложено за послужване и ч. гр. дело № 68166/2021 г. по описа на СРС, 164-и състав.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът **Ж. Г. Д.**, ЕГН *****, депозира отговор на исковата молба, чрез особен представител адв. В. Х., с който оспорва исковете по основание и размер. Оспорва наличието на облигационно отношение между страните. Оспорва се ответникът да е потребител на топлинна енергия по смисъла на ЗЕ. Оспорва същият да е ползвал ТЕ за процесния период. Прави възражение за изтекла погасителна давност. Посочва се, че ищецът не е ангажирал доказателства за изпадането в забава на ответника. Моли за отхвърляне на исковете. В проведеното открито съдебно заседание, назначения на ответника особен представител, претендира, в случай, че съдът установи дължимостта на претендираните от ищеца суми, да признае за установено, че ответника Ж. Д. дължи само 1/3 ид.ч. от тях, доколкото се установявало по делото, че той не е единствен наследник на бившия собственик Г. Д. и следователно собствеността върху процесния топлоснабден имот принадлежи на тримата наследника, които се легитимират като собственици и посредством подадената Декларация по чл. 14 от ЗМДТ.

Третото лице-помагач на страната на ищеца [***] са заявили становище за основателност на исковете, като са представили и намиращите се при тях документи, касаещи дяловото разпределение.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По иска по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ:

Предвид нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия. Съгласно §1, т.2а от ДР на ЗЕ /в редакцията му към 17.07.2012 г. относима към процесния период/ и т.2 от приложимите ОУ на ищеца „**битов клиент**“ е този, който купува електрическа или **топлинна енергия** с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди, а „**потребител на енергия**“ или природен газ за битови нужди е **физическо лице, собственик** или ползвател **на имота**, което използва ел. или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване за домакинството си.

Видно от извършената справка за собственост върху топлоснабдения имот, изискана от Столична община, направление „Архитектура и градоустройство“, и Дирекция „Инвестиционно отчуждаване“ и приложените по преписката за отчуждаване Декларация за избор на жилище от 06.04.1973 г. на отчуждения собственик Г. В. Д., последния е бил определен да бъде обезщетен с жилище, представляващо Апартамент [***], находящ се в гр. София, [***]. В цитираната декларация, подадена от обезщетения собственик Г. Д. последния е посочил, че семейството към този момент (1973 г.) се състои от четирима члена

– той, съпругата му, сина му Ж. (настоящ ответник) и дъщеря Ж.. В същата декларация, Д. се задължил в едномесечен срок да сключи Договор за отчуждения имот, който срок очевидно е спазил, с оглед приетите като доказателства Оценка на жилището от 17.02.1975 г. /на л.126/, в която като собственик вече е посочен Г. В. Д. и Нотариален акт за собственост върху жилище, дадено като обезщетение срещу отчужден имот за мероприятия по ЗТСУ № 17/1979 г. /на л.143, гърба/.

По делото е прието като доказателство удостоверение за наследници на бившия собственик Г. В. Д. /на л.144/ от което се установява, че след смъртта на Г. Д. на 04.05.1996 г., същия е наследен от своите три деца – ответника Ж. Г. Д. /син/ и дъщерите К. Г.а С. и Ж. Г.а Д.а.

Видно от приетата по делото Декларация по чл.14 от ЗМДТ, подадена от наследника Ж. Г.а Д.а /която ползва и останалите наследници/ процесния топлоснабден имот е придобит по наследство от посочените в декларацията под № С.1., С.2. и С.3. трима наследника Ж., К. и Ж., като всеки от тях е придобил по 1/3 ид.ч. от жилището.

В хода на производството по настоящото дело, от изготвената справка за постоянен и настоящ адрес на ответника Ж. Д. се установява, че същия има регистрирани постоянен и настоящ адрес в страната, съвпадащи с адреса на топлоснабдения имот в гр. София, [***] /стар блок [***], съгласно писмо на СО, Направление „Архитектура и градоустройство“, на л.130/, [***]. При опита за връчване на ИМ обаче, длъжностното лице по призоваването при СРС е събрало сведения, че ответника от години **не живее** на адреса, тъй като е заминал за чужбина. По делото няма данни и другите две наследници да са обитавали имота, включително през процесния период от 01.05.2018 г. до 30.04.2021 г.

Ищецът в производството не установява на чие име е открита партидата за топлоснабдения имот и дали това е със съгласието на останалите съсобственици. Въпреки, че по делото има доказателства, че в апартамент [***] е регистриран ответника Ж. Д., както и че същия е вписан като етажнен собственик за ап.3 в Списъка на етажните собственици, приложен към Протокол от 20.08.2002 г. на ОС на етажните собственици и наематели в жилищен блок [***], [***] I, [***], и е взел лично участие при избора на ФДР през посочената 2002 г., а фактурите издадени от ищеца са с получател Ж. Д., доколкото липсват преки доказателства, сочещи Ж. Д. да е станал едноличен собственик на имота, след откриване на наследството на Г. Д. през 1996 г., съдът приема, че собственици на процесния топлоснабден имот, респ. притежаващи качеството клиенти на [***] са и тримата наследници, посочени в удостоверението за наследници и декларацията по чл.14 от ЗМДТ.

От съвкупната преценка на обсъдените по-горе писмени доказателства, в т.ч. извлечение от сметки за аб. № 1[***], протокол от проведено на 20.08.2022 г. общо събрание на етажните собственици на адрес гр. София, [***], бл. [***], вх. А и В, подписан лично от ответника Ж. Д., в т.ч. Договор без № от 01.10.2002 г., сключен между ФДР [***] и ЕС, находяща се на посочения адрес, по делото се установява, че сградата в режим на ЕС, намираща се на горния адрес е била топлоснабдена през целия процесен период, което обстоятелство не се оспорва от ответника. В Списъка на етажните собственици е вписана забележка, че в голяма част от апартаментите, посочените като брой радиатори (за процесния апартамент [***] те са 5) са били отстранени, което се потвърждава в случая и от приетото заключение на СТЕ и представеното от [***] становище, и приложените към него документи за дяловото разпределение.

Предвид изложеното дотук, настоящият съдебен състав приема, че от събраните по делото писмени доказателства се установява, че посочения в ИМ ответник Ж. Г. Д. **е един от тримата собственици** на процесния топлоснабден имот – Апартамент [***], находящ се в гр. София, [***], бл. [***], вх. [***], през процесния период /01.05.2018-30.04.2021 г./ и в качеството си на потребител на доставяната до имота топлинна енергия, ще следва да отговаря само за 1/3 от дължимата стойност на потребената в имота ТЕ и от цената на

извършваната от ФДР услуга по ДР.

Изхождайки от разпоредбата на чл. 153, ал. 1 от ЗЕ ответникът, като собственик на топлоснабден имот, е бил обвързан по силата на закона, съгласно ОУ на ищеца, от договорни отношения с ищцовото дружество, досежно доставяната до собствения му имот топлинна енергия, без да е необходимо изрично негово изявление, че желае да закупува доставяната в имота от ищеца [***], топлинна енергия.

В този смисъл е и константната съдебна практика на ВКС, изразена в редица съдебни актове. Така например с Определение № 1200 от 02.12.2013 г. по гр. д. № 4372/2013 г., Г. К., III ГО на ВКС, Решение № 221/11.07.2011г. по т.д. № 5/2010г. по описа на ВКС, ТК, II-ро отд., постановено по реда на чл.290 ГПК, както и с Определение № 643 от 13.05.2014 г. по гр. д. № 1086/2014 г., Г. К., III Г.О. на ВКС, е възприето, че разбирането на съдилищата, че между страните са възникнали облигационни отношения във връзка с доставката на топлоенергия по силата на закона, без да е необходимо сключване на индивидуален договор с касатора, **съответства** на практиката на ВКС, отразена в решения № 443 от 21.11.2013 г. по гр. д. № 5934/2013 г. на IV ГО на ВКС, решение № 221 от 11.07.2011 г. по т. д. № 5/2010 г. на II ГО на ВКС и определение № 1200 от 2.12.2013 г. по гр. д. № 4372/2013 г. на III ГО на ВКС.

По този въпрос няма противоречие и с Директива 93/13 от 5 април 1993 г. на ЕИО на Съвета на Европа относно неравноправните клаузи в потребителските договори. Обвързването на потребителя с общи условия може да противоречи на чл.3, т.1 от Директива 93/13 от 5 април 1993 г. на ЕИО на Съвета на Европа **само в случаите**, когато дадена клауза създава в ущърб на потребителя значителна неравнопоставеност между правата и задълженията, произтичащи от договора, каквото не се установява да е налице. В този смисъл са и множество други определения и решения на ВКС, с които е посочено, че клаузите от ОУ на ищеца, не попадат в нито една от хипотезите на чл.143 от Закона за защита на потребителите /в сила от 10.06.2006 г./, поради което не могат да се квалифицират като неравноправни.

Съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни ОУ, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР. Общите условия са валидни и обвързват ответника и без изричното им приемане. Съгласно чл. 150, ал. 3 ЗЕ в срок до 30 дни след влизането в сила на общите условия, клиентите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. По делото не се установява ответникът да се е възползвал от правото си по чл. 150, ал. 3 ЗЕ и въз основа на същото да е сключено с него допълнително споразумение.

Предвид изложеното съдът приема за безспорно установено по делото, че между страните за процесния период е бил сключен действителен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни ОУ.

От приложените по делото писмени доказателства – извлечения от сметки, фактури и отчети се установява, че до имота е доставена топлинна енергия на посочената в исковата молба парична равностойност, като претендираните за плащане от ищеца суми са изчислени при спазване на законовите изисквания, което обстоятелство не се оспорва от ответника. По делото няма представени доказателства, а и ответникът не навежда твърдения в тази насока, че е погасил чрез плащане цената на доставената топлинна енергия за процесния период.

От събраните по делото писмени доказателства и при кредитиране заключението на вещото лице по приетата СТЕ съдът приема за установено, че при спазване на чл. 125 ЗЕ, 139 ЗЕ и чл. 141 ЗЕ, на горепосочения адрес е доставяна топлинна енергия при дялово разпределение в сградата в режим на етажна собственост и при отчитане и заплащане на потребената топлинна енергия на месечни вноски, определени по прогнозна консумация и 1

бр. изравнителни сметки. През процесния период третото лице- помагач е извършвало отчети на общ топломер, който е от търговски тип и е преминал успешно метрологичен контрол, като са били отчислявани технологични разходи за сметка на ищеца съгласно методиката. За процесния период не са изготвени главни отчети, тъй като поради неосигурен достъп до имота, топлинния счетоводител не е успял да извърши реален отчет на уредите, в случая водомерите за топла вода, доколкото е установено безспорно, че в имота не се потребява ТЕ за отопление. Поради тази причина, както в.л. в СТЕ заключава, за имота е изчислявана ТЕ за БГВ на база за 1 брой потребител по 140 л. дневно, като са представени 2 броя констативни протоколи за липса на достъп за отчет, което е причина количествата ТЕ за подгряване на битова вода да са изчислени по т.5.2. от Приложение към чл.61.1. на Наредба № 16-334 за топлоснабдяването от 2007 г. и Наредба № Е-РД-04-1/12.03.2020 г. за топлоснабдяването. За имота е разпределяна също и ТЕ за сградна инсталация, като същото е извършено съгласно зависимост, описана в Приложение към чл.61(1), т.6.1.1. от цитираните Наредби за топлоснабдяването, като за процесния апартамент „сградна инсталация“ е разпределяна в зависимост от пълния отопляем обем – 215 куб.м. и този за Ес – 7 325 куб.м.

Изравнителната сума за процесния период е в общ размер от 691,09 лв. за заплащане. Следователно по делото се установява, че сградата в режим на ЕС, находяща се на процесния адрес, е била топлоснабдена през целия процесен период.

Съгласно чл. 143 ЗЕ топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация при въведена система за дялово разпределение чрез индивидуални разпределители, се определя от лицето, извършващо дялово разпределение на топлинната енергия в сградата съгласно методика по наредбата за топлоснабдяването. При кредитиране заключението по СТЕ, подкрепящо изцяло изложеното и от ТЛП, съдът приема за установено по делото, че монтираните измервателни уреди в абонатната станция съответстват на нормативно установените изисквания към същите, подлагани са на изискуемия контрол и точно са отразявали количествата отдадена топлинна енергия. Начислените при ищеца количества потребена от ответника топлинна енергия, са съответни на разпределената от ТЛП при спазване поднормативната уредба. Съгласно заключението на СТЕ дяловото разпределение през процесния период е извършвано съгласно ЗЕ, Наредба № 16-334 за топлоснабдяването, Наредба № Е-РД-04-1/12.03.2020 г. за топлоснабдяването и Методика за дялово разпределение на топлинната енергия в сгради–етажна собственост към Наредба №16-334/2007 г. Не се установи по делото да са правени рекламации от ответника във връзка с отразеното по изравнителните сметки количество на топлинната енергия, доставена за процесния период от време, като именно показанията по последните сметки са послужили за определяне на количествата топлинна енергия, за които на ответника са начислени сметките за процесния период.

Съгласно заключението на ССЧЕ, което съдът кредитира като обективно, компетентно и пълно изготвено, се установява, че няма данни за постъпили плащания от клиента за погасяване на процесните суми. За процесния период от 01.05.2018 г. до 30.04.2021 г. са прогнозно начислени суми в общ размер от 1894,70 лв., като след изравнителните сметки и от разлика в цената, след извършените прихващания се формирала за заплащане сумата от 739,51 лв. Така се формирала и крайната претендирана от ищеца сума в размер на 2634,17 лв. Дължимата мораторна лихва върху главницата за ТЕ е в размер на 440,84 лв. За процесния период от м.10.2018 г. до м.04.2020 г., са били издадени и 19 бр. фактури за услугата по дялово разпределение на обща стойност от 19,00 лв., като съгласно заключението по ССЧЕ мораторната лихва върху тази главница възлиза на претендираната от ищеца такава в размер на 4,11 лв.

С оглед гореизложеното, беше установено, че до имота е доставена топлинна енергия на посочената в исквата молба парична равностойност, като претендираните за плащане от

ищеца суми са изчислени при спазване на законовите изисквания, което обстоятелство не се оспорва от ответника. По делото няма представени доказателства, а и ответникът не навежда твърдения в тази насока, че е погасил чрез плащане цената на доставената топлинна енергия и стойността на извършената услуга по дялово разпределение за посочения процесен период.

Задължително условие /основание/, за да възникне задължение на потребителите за заплащане на сумите за услугата по дялово разпределение към топлофикационното дружество е такава услуга да е реално извършена. В настоящото производство това обстоятелство не се оспорва, а и от представените от ФДР [***] документи, касаещи дяловото разпределение в имота, приети като доказателства и неоспорени от ответника, се установява, че действително в апартамента, собственост на ответника, е извършвана дейност по дялово разпределение, включваща посещения на адреса, връчване на съобщения за осигуряване достъп до имота за реален отчет на индивидуалните уреди за доставеното и изразходвано количество ТЕ за отопление и топла вода, изготвяне на справки за разпределение на потребената топлинна енергия и издаване на изравнителни фактури за отчетния период. По делото няма представени доказателства, а и ответникът не навежда твърдения в тази насока, че е погасил чрез плащане и цената на услугата „дялово разпределение“.

По възражението за давност:

Предвид горния извод на съда за основателност на исковете, касаещи доставената, но незаплатена ТЕ, и услуга за ДР, следва да бъде разгледано своевременно въведеното от ответника чрез процесуалния му представител в срока по чл. 131 ГПК възражение по чл. 120 ЗЗД, за изтекла погасителна давност за част от претендираните от ищеца вземания.

Съдът приема, че е приложим тригодишният давностен срок, съобразно с чл. 111, б. „в“ от ЗЗД. Задължението по чл. 155, ал. 1 от ЗЕ представлява задължение за периодично плащане, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време еднородни задължения, в посочен от Общите условия падеж. В този смисъл е и ТР № 3 от 18.05.2012 г. на ВКС по тълк.д. № 3/2011 г. Съгласно нормата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД погасителната давност започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, а ал. 2 на същия текст предвижда, че ако е уговорено, че то става изискуемо след покана давността започва да тече от деня, в който вземането е възникнало. Законодателят е уредил институтът на погасителната давност по начин, че началният момент, от който погасителната давност се прилага да се свързва с обективно осъществени факти и да не зависи от волята на страните по правоотношението. Поканата по смисъла на чл. 84, ал. 2 ЗЗД е необходима, за да възникне отговорността на длъжника за забава, но не и за възникване на вземането, от който момент започва да тече погасителната давност. Задълженията на ответника за заплащане на стойността на доставената енергия са възникнали като срочни и съгласно Общите условия месечните суми за топлинна енергия са били дължими в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Следователно за всяка една от претендираните месечни суми, дължими за топлинна енергия относно процесния период тригодишният давностен срок тече от момента, в който изтича срока за тяхното плащане. Анализът на цитираната нормативна уредба води до извод, че в случаите на чл. 155, ал. 1, т. 1 или т. 2 ЗЕ задълженията на потребителите за заплащане на месечни вноски /равни или прогнозни/ не са в зависимост от изравнителния резултат в края на съответния отчетен период, а имат самостоятелен характер. Изравнителният резултат не влияе на дължимостта на месечните вноски в установените за тях срокове, а води до възникване на ново вземане в полза на една от страните по облигационното отношение в размер на разликата между начислената суми по прогнозните вноски и стойността на действително доставеното количество топлинна енергия, отчетено в края на периода. В зависимост от това дали начислените прогнозни месечни вноски са в по-голям или по-малък размер от стойността на действително

доставеното количество топлинна енергия, отчетено в края на периода, то това ново вземане възниква в полза на потребителя или в полза на топлопреносното предприятие. Новото "изравнително" вземане обаче винаги е самостоятелно и различно от вземанията на топлопреносното предприятие за месечни вноски /равни или прогнозни/, а не се касае до корекция на тези вноски със задна дата. Теченето на давността се прекъсва на основание чл. 116 ЗЗД с предявяването на заявлението от ищеца по чл. 410 ГПК пред съда. Ето защо вземанията на ищеца, станали изискуеми преди 29.09.2018 г., са погасени по давност. Поради това настоящият съдебен състав приема, че към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение вземанията, възникнали за доставка на ТЕ за периодите от 01.05.2018 г. до 29.09.2018 г. са погасени по давност. От заключението на в.л. по приетата ССЧЕ, която съдът кредитира изцяло, погасените по давност суми за главницата за ТЕ възлизат на 478,02 лв., а погасените лихви върху тази главница съответно са 97,58 лв.

С оглед изложеното ответникът Ж. Д. следва да дължи заплащане на 1/3 от процесната главница за ТЕ, изискуема в периода от **30.09.2018 г. до 30.04.2021 г.**, или сумата от **718,72 лв.** /представляваща 1/3 от установената от в.л. като дължима главница за ТЕ от 2156, 15 лв./ до който размер иска е основателен и доказан, а за разликата до пълния предявен размер от **2634,17 лв.** или за сумата от **1915,45 лв.**, иска подлежи на отхвърляне като погасен по давност и като неоснователен.

Съгласно чл. 36 от ОУ на ищеца, клиентите заплащат цена за услугата „дялово разпределение“, извършвана от избран от клиента Търговец /ФДР/, като стойността ѝ се формира от цената за обслужване на партидата на клиента, вкл. изготвянето на изравнителните сметки и цена за отчитане на един уред за дялово разпределение и броя на уредите в имота на Клиента, за отчитане на уредите за дялово разпределение извън обявените от търговеца дати, се заплаща допълнителна цена, по ценоразпис определен от Продавача. Редът и начина на заплащане на услугата дялово разпределение се определя от продавача, съгласувано с търговците извършващи услугата.

Претендираната главница за дялово разпределение за посочения в ИМ период, не се обхваща от 3-годишната погасителна давност, с оглед което иска за главницата за ДР, следва да се уважи, но не в предявения размер от 19,00 лв., а за 1/3 от сумата или **за 6,33 лв.**, съответстваща на дела на ответника в съсобствеността върху топлоснабдения имот, като за разликата от **12,67 лв.** иска подлежи на отхвърляне като неоснователен.

По иска по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Предвид чл. 150 ЗЕ отношенията по повод продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие и потребителя на същата се уреждат от публично известни Общи условия. Предвид липсата на данни по делото за възражение от ответника по чл. 150, ал. 3 ЗЕ съдът намира, приетите от [***] и одобрени от Комисията Общи условия за процесния период /тези приети с решение по Протокол № 7/23.10.2014 г., на Съвета на директорите на [***], одобрени от КЕВР с решение № ОУ-1/27.06.2016 г./ да са обвързващи и за ответника Ж. Д.. С разпоредбата на чл.33, ал.2 от ОУ е предвидено задължение за клиентите на [***] да заплащат задълженията по Общите фактури, в **45-дневен срок** след изтичането на периода, за който се отнасят. Съгл. чл. 33, ал. 4 от ОУ, продавача начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва „само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 /т.е. за задълженията по ОФ, изготвени след изравняването/ ако не са заплатени в срока по ал. 2 – 45 дневен. В случая важи принципа „Срокът кани вместо кредитора“ и в този смисъл, съгл. чл. 84, ал. 1 ЗЗД, считано от деня следващ последния ден от горния срок купувачът на топлинна енергия изпада в забава за изпълнение на задължението си за заплащане на цената на доставената му топлинна енергия и дължи обезщетение в размерите по чл. 86 ЗЗД. Така например цената на доставената ТЕ през м.05.2018 г. следва да бъде заплатена до 45 дни от изтичането на месеца, за който се отнася или до 15.07.2018 г., но ищецът може да претендира лихва за забава върху тази стойност едва след издаване на

Общата фактура за отоплителен сезон 2018/2019 г. към 31.07.2019 г. и в случай, че не бъде заплатена в срок от 45 дни от издаването ѝ. В този смисъл и на основание чл. 84, ал. 1 ЗЗД, считано от деня следващ последния ден от горния срок /т.е. след 15.09.2019 г./ купувачът на топлинна енергия изпада в забава за изпълнение на задължението си за заплащане на цената на доставената му топлинна енергия и дължи обезщетение в размерите по чл. 86 ЗЗД. По делото от заключението на приетата съдебно-счетоводна експертиза, се установява, че дължимото обезщетение за забава върху необхванатите от погасителната давност суми за ТЕ, като вземе предвид периода, през който на територията на Република България е било обявено извънредно положение от 13.03.2020 г. до 14.05.2020 г., в т.ч. разпоредбата на чл.6 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., и за преодоляване на последиците (загл. доп. – ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.). възлиза на общо 343,26 лв. за м.л. върху ТЕ или съответстващата на ответника част от нея е в размер на **114,42 лв.**, до който размер иска по чл.86 от ЗЗД ще следва да се уважи, а за разликата до пълния предявен размер от 440,84 лв. или за сумата от **326,42 лв.** (м.л. върху ТЕ) иска като неоснователен и недоказан, ще подлежи на отхвърляне.

Относно претенцията за лихва върху уважената главница за дялово разпределение съдът счита следното: Съгласно чл. 36 от ОУ на ищеца, клиентите заплащат цена за услугата „дялово разпределение“, извършвана от избран от клиента Търговец /ФДР/, като стойността ѝ се формира от цената за обслужване на партидата на клиента, вкл. изготвянето на изравнителните сметки и цена за отчитане на един уред за дялово разпределение и броя на уредите в имота на Клиента, за отчитане на уредите за дялово разпределение извън обявените от търговеца дати, се заплаща допълнителна цена, по ценоразпис определен от Продавача. Редът и начина на заплащане на услугата дялово разпределение се определя от продавача, съгласувано с търговците извършващи услугата. Продавачът има право да начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва, когато задълженията на клиентите не са заплатени в срок от 45 дни от издаване на изравнителните сметки.

В този смисъл и на основание чл. 84, ал. 1 ЗЗД, считано от деня следващ последния ден от горния срок купувачът на топлинна енергия изпада в забава за изпълнение на задължението си за заплащане на цената на таксата за услугата „Дялово разпределение“ /за установения период от м.10.2018 г. до 30.04.2020 г./ и дължи обезщетение в установените от в.л. размери. В конкретния случай ответникът безспорно е изпаднал в забава за изпълнение на задълженията си за заплащане на таксата дялово разпределение, 45 дни, след изтичане на периода, за който се отнася съответното задължение съобразно приложимите ОУ /така таксата за м.10.2018 г. става изискуема на 15.12.2018 г., след който срок длъжникът изпада в забава и дължи мораторна лихва на кредитора/. Предвид изложеното, искът за мораторната лихва, дължима върху главницата за ДР /в установения ѝ размер от 4,11 лв./, следва да бъде уважен за периода на забава от 15.12.2018 г. до 20.10.2021 г., но не в предявения с ИМ размер от 4,11 лв., а за 1/3 от тази сума или за **1,37 лв.**, като за разликата от 2,74 лв. иска ще следва да се отхвърли.

По разноските:

Съгласно задължителните указания, дадени с т. 12 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014г., постановено по тълк.дело № 4/2013г. ОСГТК на ВКС, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл.415, ал.1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство.

С оглед изхода на спора право на разноски имат и двете страни.

Ищецът, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, има право на разноски съобразно уважената част от иска, а именно в общ размер на **302,39 лв.** за настоящото исково производство,

доколкото ищецът е сторил разноси в общ размер на 1114,17 лв., от която сума 94 ,17 лв. за платена държавна такса, 600 лв. за възнаграждения за вещи лица, 300 лв. – за възнаграждение на особения представител, назначен на ответника, а дължимото му се юрисконсултско възнаграждение, съдът определя по реда на чл.78, ал.8 от ГПК вр. с чл.23 от ЗПрП и Наредбата за заплащането ѝ, в минимален размер от **100 лв.** На ищеца се следват и разноси за заповедното производство до размер от **30,39 лв.**

Ответникът, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, също има право на разноси съобразно отхвърлената част от иска, но по делото няма данни за извършени такива.

Така мотивиран, Софийският районен съд, на осн. чл.235, ал.1 от ГПК

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, по предявените иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл.86, ал.1 от ЗЗД, че **Ж. Г. Д.**, ЕГН *****, с адрес гр. София, [***], **дължи** на [***], ЕИК [***], със седалище и адрес на управление [***], представлявано от [***] изпълнителни директори, следните суми:

- сумата от 718,72 лв., представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 30.09.2018 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва от 29.11.2021 г. до окончателното изплащане на вземането;

- сумата от 114,42 лв., представляваща мораторна лихва върху ТЕ за периода от 15.09.2019 г. до 20.10.2021 г.;

- сумата от 6,33 лв., представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.10.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва от 29.11.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, и

- сумата от 1,37 лв., представляваща мораторна лихва върху ДР за периода 15.12.2018 г. до 20.10.2021 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение от 12.01.2022 г. по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 68166/2021 г. по описа на СРС, като

ОТХВЪРЛЯ предявените от [***], ЕИК [***], със седалище и адрес на управление [***], представлявано от [***] изпълнителни директори, иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл.86, ал.1 от ЗЗД, за признаване за установено, че **Ж. Г. Д.**, ЕГН *****, с адрес гр. София, [***], дължи на ищеца сумите от:

- 1915,45 лв., представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. до 30.09.2018 г., ведно със законна лихва от 29.11.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, като погасена по давност и неоснователно претендирана;

- 326,42 лв., представляваща дължимо обезщетение за забава върху погасената по давност и неоснователно претендирана главница за ТЕ и периода от 15.09.2018 г. до 20.10.2021 г. като неоснователен;

- 2,74 лв. – представляваща дължимо обезщетение за забава върху неоснователно претендираната главница за ДР и периода от 01.12.2018 г. до 14.12.2018 г.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **Ж. Г. Д.**, ЕГН *****, с адрес гр. София, [***] **да плати** на [***], ЕИК [***], със седалище и адрес на управление [***], представлявано от [***] сумите от **302,39 лв.** представляващи разноси в производството по чл. 422 ГПК, сторени пред СРС и **30,39 лв.**, представляваща сторените от ищеца разноси по ч.гр.д. № 68166/2021 г. по описа на СРС.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ищеца

– [***], с ЕИК [***], седалище в [***].

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____